

[Lynnerup Nielsen.]

sættelsen. For alle øvrige, baade Forsørgere og Ikke-Forsørgere, er Nedsættelsen særdeles mærkbar, idet mange, sikkert langt de fleste, vil være afskaaret fra at kunne komme i Betragtning med at faa tildelt Huslejhjælp og ellers kun faar en meget beskaaret Huslejhjælp som Følge af $\frac{2}{3}$ -Bestemmelsen med Hensyn til den gennemsnitlige Understøttelse pr. Dag i vedkommende Fag eller Gruppe.

For selve Arbejdsfordelingen er Nedsættelsen endnu større, idet de arbejdsfordelte nu gaar fuldt og helt ind under de samme Regler som alle øvrige arbejdsløse. Her vil det ikke være helt galt, naar jeg mener, at mange arbejdsfordelte Arbejderhjem vil mangle 30—40 Kr. om Ugen eller endog derover som Følge af Arbejdsfordelingen, og deriblandt kan der endog godt være Familieforsørgere. Naar Talen er om Ikke-Forsørgere, stiller Forholdene sig endnu værre.

I Bemærkningerne til Lovanordningen af 20. Marts 1945, hvorefter arbejdsfordelte fik Understøttelsen forhøjet fra to Trediedele til fire Femtedeile af den gennemsnitlige Indtægt i vedkommende Fag eller Gruppe, siges bl. a., at det var for at sikre og fastholde Arbejdskraften i danske Virksomheder og hindre arbejdsløse Personer i at søge Beskæftigelse hos den tyske Værnemagt. Det kan vel siges at være smukt nationalt — noget bedre havde det været, om denne Lov var kommet nogle Aar i Forvejen —, men mindre nationalt synes det at være, naar der nu midt i Vinter gøres et stort Indhug i de Arbejders Understøttelse, der blev paa de danske Arbejdspladser. Jeg havde haabet, at det nationale Sindelag for de arbejdsfordelte havde holdt noget længere.

I Overgangs- og Slutningsbestemmelserne anføres, at til Forsørgere med Børn, der oppebærer Arbejdsløshedsunderstøttelse ved Lovens Ikrafttræden, kan Understøttelsen, indtil den paagældende Ledighedsperiode ophører, men dog længst indtil 1. April 1946, ikke ydes med mindre Beløb end de nugældende. Det samme gælder for Forsørgere med Børn, der oppebærer Arbejdsfordelingsgodtgørelse. En saadan Bestemmelse er meget uheldig. Den virker ganske uforstaaelig og kan kun have et splittende Formaal. Hertil kommer, at den ogsaa volder meget meningsløst og kompliceret Arbejde for de Tusinder af Tillidsmænd, der skal forvalte en saadan Lov, hvorefter Forsørgere med Børn skal have yderst forskellige Understøttelser, selv om deres

Forsørgerpligter er ganske de samme, og denne Opdeling vil jo, om dette Lovforslag vedtages, finde Sted i Tidsrummet 1. Januar — 1. April 1946.

Endelig indeholder Lovforslaget ikke nogen Bestemmelse om, at der kan ydes Understøttelse til de Medlemmer, vi populært nævner som faldet for 26 Ugers Bestemmelsen, og heller ikke for dem, som har deres Karensaar i Kassen. Ogsaa der er der en Forringelse i Forhold til den nuværende Lov. Hvor mange arbejdsløse man her fuldstændig fratager Understøttelse, har jeg ikke noget Tal paa, men maa dog mene, at det drejer sig om ikke saa helt faa.

Jeg tror, det kan være tilstrækkeligt med denne foreløbige, kortfattede Gennemgang af Lovforslaget. Jeg tror, det herigenem, sammenholdt med hvad den ærede socialdemokratiske Ordfører udtalte, er mere end tilstrækkeligt paavist, hvor urimeligt og uretfærdigt Forslaget er saavel som Helhed som i sine enkelte Bestemmelser.

Jeg vil imidlertid tilføje: Hvorfor haster det saa stærkt, hvorfor skal dette sagligt ubegrundede og daarligt formulerede Forslag gennemføres saa ekspres, som Regeringen her ønsker? Den forestiller sig, at Forslaget skal vedtages i begge Rigsdagens Ting inden den 15. December, hvilket vil sige, at der ikke bliver Tid til blot en nogenlunde ordentlig Behandling af Forslaget. Hvorfor vil Regeringen absolut have den sociale Nedsættelse gennemført nu ved Vinterens Begyndelse, lige før Julen, netop paa en Tid, hvor vi kan vente, at Arbejdsløsheden for Alvor vil sætte ind og Vanskelighederne blive større for de Hjem, hvor Forsørgeren er arbejdsløs? Bortset fra almindelig Lyst til at ødelægge den sociale Lovgivning kan jeg naturligvis godt se, at Venstre har en speciel Grund. Regeringen er især ude efter at faa de unges økonomiske Kaar forringet. Det store Landbrugs paa-staaede Mangel paa Arbejdskraft vil man altsaa søge afhjulpet ved at indlede en Sultepolitik over for Ungdommen og over for ugifte arbejdsløse, som man haaber at man derved kan tvinge til at arbejde for en lavere Løn. Men selv om denne Grund, som den højtærede Arbejds- og Socialminister naturligvis velviseligt ikke har udtalt, er forstaaelig, holder jo end ikke den Stik i Øjeblikket. Der er dog vist ingen Brug for Arbejdskraft i Roerne, i Kartoflerne, i Høsten paa denne Aarstid.

Selv ud fra Venstrevælgernes snævrere Klasseinteresser kunde der ikke ske nogen Skade, hvis den nugældende Lovgivning